

er Demoralisation, Ansvarsløshed, skal jeg blot henvise til, hvad en Mand, der ogsaa i sin Tid tænkte saaledes, netop i de sidste Dage har udtalt i et herværende Blad, „Berlingske Tidende“. Han skriver her: „Det var i Fjor i Februar. Snedjap og Søle. Jeg kom ned ad Trappen med Kræven op om Ørene. Det ringede paa en af Dørene nedenfor, der blev aabnet, og en lille Stemme, der hørtes tydeligt paa den stille Gang, bad om lidt til en syg Moder. Døren blev straks smækket haardt i. Vi passerede hinanden. En ynkelig lille, spæd en i en Bomuldsjokle, og jeg, som lige kom fra Landet, tænkte — tænkte — jeg siger det med Blusel — sikken en lille, udspekuleret en — ikke Spor af Medlidenhed med det frysende Barn. Jeg havde hørt alt for meget om saadanne Børns Løgn og Digt. Jeg hørte det ringe ovenover, og en Damestemme begyndte at skænde paa Barnet. Da jeg lidt efter stod i Porten og prøvede paa at faa Ild i Cigarstumpen, kom den lille Skikkelse smygende, og jeg mærkede, at hun hulkede; først da kom jeg i Tanke om, at det jo da ogsaa kunde være sandt; hvad disse Faarer fortalte om, og vi fulgtes ad gennem Snedjap, mørke Porte, snævre og smudsige Trapper, hvor hun tog mig ved Haanden og ledede mig op i Mørket. Det var sandt hvert Ord, hun havde sagt, ja, meget værre, end hun havde sagt. Sjældent har jeg skammet mig som overfor den lille Pige. Vi læse saa mange Opraab, vi ere Genstand for saa meget Tiggeri, der gaar virkelig mange Kroner. Og saa dem ved Dørene! Man kan ikke holde ud at se disse Stakler; de tage ens Appetit og gode Humør. Man kan jo næsten ikke spadsere en Tur uden at faa den forbitret ved Synet af frysende Stakler. Det burde forbydes dem at vise sig i pænere Gader, i Søndermarken osv. Og Gud ved: de gemme ogsaa helst deres Pjalter i Smaagaden; for de ere ærkeære mange af dem. Det allerværste er, at man somme Tider, naar man selv sidder lunt i Lænestolen med Fødderne paa Kaminristen og ryger sin Middagscigar til Kaffen, forfølges af Tanker om smaa Børn, der sulte og fryse, om fattige Koner, der svøbe Pjalterne om saadan en lille Pige og græde, fordi hun hverken har Mælk eller Bryst. Men saa væbner man sig. Man kan ikke leve i København uden at væbne sig, naar man er lidt blød af sig. Man siger: De lyve de smaa Tiggerunger — og Manden — det er kun til Snaps, han tigger. Arbejdsløshed! — Pyt! Vilde d'Hrr. bestille noget; saa fandt de saamænd

nok Arbejde; men de ville hellere have det af Arbejdsløshedskassen og saa drive og ryge Cigar — ellers kunne de jo tage paa Landet! Tænk, hvormange Polakker vi indforskrive, fordi de Danske ere for dovne! Jeg har selv for mindre end et Aar siden troet paa disse Undskyldninger — nu ved jeg, at det i sin store Almindelighed er Løgn —, nu ser jeg daglig, hvor der lides, sultes, kæmpes af hæderlige Mennesker. Og jeg siger Dem: De vilde tage Deres Hat dybt af for mangen tapper lille Kone og beundre ikke faa Mænd, at de virkelig kunne bære, hvad de bære, uden at fortvivle“.

Den, som skriver disse Ord i Berlingske Tidende“, er en Præst ved Navn Jørgen Falk Rønne.

Det er sande Ord; det var blot ønskeligt, at alle Præster vilde tale som han. Det havde været ønskeligt, om den Biskop, som talte, da Rigsdagen sidste Gang aabnedes med en Gudstjeneste i Marmorkirken, til den samlede Rigsdag og Regering havde talt stærke, varme og bitre Ord om den Fattigdom, der raader her i Byen. Egentlig var det hans Pligt, hvis han skulde tolke den Lære, som han bekender sig til. Ikke et Ord var der om de fattige, ikke et Ord om Enkernes store Skare, ikke et Ord om de faderløse. Nu kommer der en Præst, som hidtil havde troet, det var Løgn, og som var inde paa den Tankegang, der hersker hos mange konservative Mennesker, at de helst ville skygge over Fattigdommen. Han har set, hvor galt og trist det er. Han siger: Jeg tror det ikke længere, jeg ved, der er Nødstilstand. Nu vel, naar der er en Nødstilstand, hvor kunne vi saa et eneste Øjeblik undlade at skride til at yde alle disse Mennesker virksom Hjælp? Hvis der i dette Land, i denne Sal, i Landstinget, blandt Regeringens Medlemmer, blandt os alle var en virkelig kristelig Følelse af vor Pligt overfor vore Medmennesker, vilde dette lille Lovforslag blive Genstand for en meget hurtig Behandling, og inden Jul vilde vi have stillet i det mindste nogle hundrede Tusinde eller en halv Million til Raadighed for de Institutioner, som nu ikke ere i Stand til at hjælpe de nødlidende Enker med Børn. Det er muligt, at det kan ske, jeg saa det helst, og det samme gælder mine Meningsfæller. Jeg skulde tro, at ogsaa udenfor mit Parti var der Folk, som gerne vilde se en saadan virksomhedsfuld Hjælp ydet.

Hvis jeg her i Dag vilde give mig til at gennemgaa i Enkeltheder, hvad der lides omkring i de Hjem, jeg har haft Lejlighed til at se i den sidste Tid, eller hvis